

Landmændenes Møde i Odense i Fjor. Det tog det ærede Medlem Hr. Stauning op i sin Tale og sagde: Ja, det var vist rigtigt nok. Nu skal jeg paa ingen Maade underkende den Styrke, der laa i Landbrugets Tilkendegivelse i Fjor i Odense, jeg kan ogsaa sige, at den havde min fulde Sympati, og jeg er heller ikke et Øjeblik i Tvivl om, at den var et meget væsentligt Moment, da det gjaldt om at faa fjernet det Styre, som saa med Sindsro paa Landets og Produktionens og Arbejderklassens Ulykke. Der er for mig ingen Tvivl om, at der var denne Vedtagelse i Odense af væsentlig Betydning. Men det ærede Medlem Hr. Stauning bør ikke være saa beskedent at lægge Skylden over paa Odense-Mødet alene. Nej, der var ogsaa et Møde en Gang her i København, saa vidt jeg erindrer, paa hvilket „Social-Demokraten“s Redaktør slyngede Landbruget Haan i Ansigtet. Det var virkelig heller ikke uden Betydning, naar det drejede sig om at faa et andet Styre i Landet. Jeg maa maaske ogsaa erindre det ærede Medlem Hr. Stauning om hans egen Indsats, naar det drejede sig om at skifte Styre. Der var jo en Gang en Træning i Bov — den kan det ærede Medlem sikkert ikke have glemt —, hvor det ærede Medlem til den Skade, hans Politik havde tilføjet Landbruget, fjøede den Haan, at det gjorde ikke stort, at Landbrugerne gik fra Gaardene, der stod andre færdige til at overtage disse. Derfor ønsker jeg at sige, at de Herrer behøver ikke at være saa beskedne, de har deres store Andel i, at vi fik et andet Styre. Jeg tænker her paa den indirekte Bistand. Og naar vi erindrer den Debat, der blev ført her i Salen for 2 Dage siden, i Tirsdags, tror jeg, jeg roligt kan udtale det Haab, at man fortsat kan bygge paa, at denne Bistand vil kunne findes. Jeg tror nok, man kan regne med, at der fortsat vil være en Tilbøjelighed hos ærede Medlemmer af Socialdemokratiet til en uforsonlig Kamp, saaledes som de siger i deres Udtalelse fra Koncertpalæet, hvor de gav dette Nummer i Koncertsalen: uforsonlig Kamp mod denne Regering! Men Samarbejde om praktiske Resultater kan vi ikke vente.

Der staar endnu i Slutningen af det ærede Medlem Hr. Staunings Tale en lille Ting, som jeg gerne vil henlede andre Medlemmers Opmærksomhed paa, og som navnlig Arbejderne har nogen Anled-

ning til at erindre. Da man gav dette Nummer i Koncertsalen, hed det jo, at denne uforsonlige Kamp skulde være nogenlunde med det samme, da regnede man med, at man Dagen efter vilde slæbe Saggerne sammen til en Barrikade, og naar Rigsdagen var samlet, skulde det straks gaa løs. Men da det ærede Medlem kom herop i Folketingssalen og skulde tilkendegive Socialdemokraternes Opfattelse, kom det sande Sindelag frem, saa betragtede han det med Sindsro, saa lod han vente og sagde: Det har ikke saa stor Hast, nej, vi venter, til Tidens Fylde kommer. Arbejderne skal altsaa vente, til Tidens Fylde kommer. Jeg tør spaa det ærede Medlem Hr. Stauning, at Tidens Fylde i alt Fald ikke er inde, saa længe Landmandsbanksagen ikke er ordnet. Den Erfaring tror jeg nok, Socialdemokraterne gjorde sidst, at saa længe den staar truende i Horisonten, skal de nok blive ovre paa deres Pladser, der bliver ikke nogen Flytteforretning her i Tinget, det kan man være ganske overbevist om. Derfor vil jeg haabe, og det er ogsaa min Opfattelse, at der ikke truer dette Ministerium nogen Fare, naar bare man sørger for, at den Basis, der er skabt i Fjor, vil blive udnyttet til Konsolidering af Landets Erhvervsliv, Konsolidering af den Politik, som blev indledet i Fjor, og — jeg kan maaske føje mit eget Ønske til — Konsolidering af de Finansforhold, jeg nu i Dag har talt noget om.

Sneum: Flere af de Medlemmer, som har haft Ordet ved denne Finanslovbehandling, har krævet, at man skulde ind paa en anden Form for Finanslovdebatten, og man har jo ogsaa anvist Veje, der skulde føre til en Forbedring. Det kan gerne være, at den nuværende Form ikke er heldig, men jeg vil straks dertil sige, at efter min Opfattelse er det i alt væsentligt Medlemmernes egen Skyld. Man har anket over, at Forhandlingerne var for langstrakte, og at Spørgsmaalene kastedes ind i Debatten paa en planløs Maade, og derfor har man foreslaaet, at der bagefter den politiske Debat skulde være Behandling af de forskellige Budgetter i Rækkefølge, og saa skulde Ministrene give Svar straks. Jeg tror, at de allerfleste Ministre